

AKARNAK-E EURÓPAIAKKÁ VÁLNI?

FÁBIÁN TIBOR

...HOGY BRÜSSZELBEN IS MEGÉRTSÉK...

HORVÁTH PÁL

SZÖVEG –
FÁBIÁN TIBOR református lelkész, publicistaILLUSZTRÁCIÓ –
BALASSA NIKOLETTA

AKARNAK-E EURÓPAIAKKÁ VÁLNI?

Minden úgy kezdődött, hogy a köztévéből egyszer csak ránk szakadt a migránstéma, napokig ez uralta a műsoridőt. Aztán szép lassan hozzászoktunk, hogy ha akarjuk, ha nem, ha van kerítés, ha nincs, a migránsok jönnek, özönlenek, vonulnak, kérnek, követelnek.

- ◆ Erdélyben egy év elteltével is azon anekdotázunk, amikor két eltévedt afgán sírva fakadt, miután a határőrök közölték velük, hogy Németország helyett Romániába jutottak, a hármashatár közelében. Az egyik partiumi faluban pedig napokig téma volt egy szlovákul beszélő – mint kiderült, rokonlátogatóba érkező – család, akikre a pánikgombot nyomó mindentudó nénik rögvest rendőrt hívtak, mert a hírek hatása alatt azt hitték, itt vannak a „migráncok”!
- Sajnos az eltelt egy év valósága ennél sokkalta szomorúbb. Európa ostromlott várként füstölög; harctér, háborús övezet lett. Kultúrák és civilizációk ütközőzónája. Csupán azért túlzás mégis háborúról, ütközetről beszélni, mert egyelőre egyoldalú támadást látunk és elmaradó védekezést. A nyitott karámba betörő farkasok kényük-kedvük szerint marcangolják az egykedvű bárányokat. A bégetés azonban legfeljebb csak a nyuszik ellen hatásos fegyver. Ha ránézünk a térképre, úgy tűnik, csak a sokat szenvedett, az államszocializmus igájából kimenekedett közép-keleti „Féleuropa” volt képes egységes és saját nemzeti érdekeit szem előtt tartó döntéseket hozni. És vajon mennyi áldozat, milyen további konfliktushelyzet kell még ahhoz, hogy végre Brüsszel, azaz a kontinens nyugati fele is megértse: itt és most önfeladás és félreértelmezett, anarchiába hajló befogadás helyett határozott és egyértelmű önvédelemre van szüksége?
- Többször példálóztam nyugati ismerőseimmel, akik valami érthetetlen Csipkerózsika-álomvilágban ringatóznak. Az egyházi háttérűek mindig lelkesen beszámolnak egy-két keresztyén hitre tért migránsról, kedélyes teadélutánokról, mindezt abban a mérhetetlenül naiv hitben, hogy lám, mindenki integrálható. Mint a mesében. Ellenpéldaként pedig a „szörnyűséges budapesti migránspolitikát” teszik szóvá, hogy érezzük kényelmetlenül magunkat, amiért más utat választunk. Miközben manapság már szinte kétnaponta bréking van, a valóság folyamatosan ébresztget. Amiről filozófusok írtak, biztonságpolitikai szakértők riogattak, az most a rémálomnál is rosszabb lett: maga a valóság. Ázsia Európába költözött, és vele együtt minden, amitől tartotunk. Már rég nem arról van szó, hogy be kell-e fogadni a menekülteket, nem szolidaritásról vagy keresztyén irgalmasságról. Tegyük hozzá: milyen kár, hogy nem erről, mert a megoldást megtalálni könnyebb és békésebb lenne mindenki számára, ha csak segíteni kellene és nem védekezni is közben! Hiszen mindig is tudtunk és akartunk segíteni a közeli és távoli bajba jutottakon, Kárpátaljától a távoli, cunami sújtotta Indonéziáig. Az elmúlt egy év alatt világossá vált a képlet: olyan milliós populáció érkezett Európába, amelynek fanatikus vallási és civilizációs világképe merőben különbözik a befogadói közeg kultúrájától. A kérdés az, egyáltalán akarnak-e európaiakká válni? ◆